

Chàng trai năm ấy chúng ta từng thích

Ngày cuối cùng trước khi về lại thành phố, tôi và Nhi ra hồ sen chơi. Trong lúc Nhi không để ý, tôi đẩy Nhi xuống dòng nước kia rồi vội vã bơi vào bờ. Tôi cầm đầu cầm cổ chạy, không dám ngoảnh lại.

Ngày cuối cùng trước khi về lại thành phố, tôi và Nhi ra hồ sen chơi. Trong lúc Nhi không để ý, tôi đẩy Nhi xuống dòng nước kia rồi vội vã bơi vào bờ. Tôi cầm đầu cầm cổ chạy, không dám ngoảnh lại.

Mùa hè năm lớp Bảy, tôi trèo cây ngã xuống sứt trán phải khâu bảy mũi. Trong khoảng thời gian nằm viện, tôi kết bạn với Tâm Nhi – cô gái biểu thị lời nói bằng những cử chỉ khó hiểu. Sau nhiều ngày trò chuyện tôi mới biết Tâm Nhi bị câm sau một vụ đụng xe. Hoàn cảnh Tâm Nhi thật đáng thương, ba mẹ đều mất trong vụ tai nạn thảm khốc ấy, riêng Nhi được sống sót nhưng khi tỉnh lại Nhi dần mất đi tiếng nói. Bác sĩ kiểm tra và bảo rằng do ảnh hưởng của vụ tai nạn để lại. Nhà Nhi nghèo, hiện tại Nhi sống với người dì ruột – một người suốt ngày cờ bạc. Đáng lẽ ở tuổi của Nhi phải được đến trường, đến lớp, vui chơi cùng bạn bè. Từ sau khi cái chết của ba mẹ, dì Nhi bắt Nhi nghỉ học và đi làm. Mỗi ngày phải nộp tiền để dì đánh bài. Cuộc sống của Nhi trở nên khốn khó từ đó.

So với Tâm Nhi thì tôi may mắn hơn nhiều. Tôi được sinh ra trong một gia đình giàu có, đủ đầy, muốn gì được nấy. Tôi được ba yêu thương, chiều chuộng. Tôi được mẹ quan tâm, che chở. Thế giới của tôi đầy màu sắc, lung linh những câu chuyện cổ tích và chàng hoàng tử trong mộng. Tôi nào đâu biết đến cuộc sống của những mảnh đời bất hạnh như Nhi. Chúng tôi nhanh chóng kết thân với nhau dù cả hai thuộc hai tầng lớp khác nhau. Tôi kể với mẹ về cô bạn mới quen. Mẹ tôi thương cảm và có ý định đem Nhi về nuôi. Lúc đầu dì của Nhi không chấp nhận. Sau một cuộc tranh cãi, phần thắng nghiêng về mẹ tôi.

Thế giới của tôi chỉ có manga, gấu bông và sách vở nay có thêm Tâm Nhi, điều này khiến tôi rất vui. Chúng tôi chia sẻ với nhau về mọi mặt từ quần áo đẹp, món ăn ngon đến những món đồ chơi và các cuốn truyện manga mà tôi sưu tập được từ trước đến nay. Dù không trò chuyện nhưng Nhi đã cố diễn tả bằng hành động sao cho tôi hiểu. Có đôi lúc chúng tôi viết ra giấy những điều muốn nói rồi chuyển qua chuyển lại. Những mảnh giấy được tôi bỏ trong một chiếc hộp bằng gỗ nhỏ xinh như lưu lại một phần ký ức tuổi thơ. Nhi học trường khuyết tật. Mỗi chiều tan học, ba qua trường đón tôi rồi sang trường Nhi. Có những khi rảnh rỗi, ba dẫn hai đứa đi ăn kem, đi công viên. Chúng tôi đã trải qua quãng thời gian thật vui vẻ. Tình bạn cả hai càng thêm khăng khít. Cứ tưởng rằng chẳng có điều gì có thể làm rạn nứt tình bạn giữa tôi và Tâm Nhi. Nhưng tôi đâu ngờ, chính tôi đã đập đổ đi sự thân thiết ấy trong bao nhiêu năm qua, chỉ vì lòng ích kỷ và ghen tuông vô cớ.

Khi chúng tôi trở thành những cô thiếu nữ tuổi mười bảy – tuổi xuân phơi phới với bao ước mơ và hoài bão lẫn tình yêu đầu tiên. Một vài sự thay đổi nho nhỏ ở tôi và Tâm Nhi, không phải là sự đổi thay về tính cách mà trong tim mỗi người xuất hiện cùng một hình bóng. Chuyện xảy ra vào đêm sinh nhật tôi. Ba tôi tổ chức thật hoành tráng. Tôi diện một bộ đầm mà mẹ mua tặng hồi Tết. Tâm Nhi cũng rạng rỡ trong chiếc váy hồng nhạt có viền ren tua tua. Tôi được tự do mời bạn bè đến dự. Ba tôi cũng mời những người bạn của ba và hẳn nhiên họ dẫn theo con cái. Tôi gặp Khang tối đó – người đầu tiên làm con tim tôi rung động bằng cử chỉ thanh tao, nhã nhặn. Khang là mẫu hình tưởng mà bất kỳ cô gái mơ mộng nào cũng muốn hướng đến.

Sau màn thổi nến, cắt bánh, các bậc phụ huynh vào trong để bọn trẻ chúng tôi mặc sức vui chơi. Tiếng nhạc vang lên nhẹ nhàng. Những ngọn nến lung linh hòa mình với ánh trăng huyền ảo trên cao tạo nên một không gian kỳ bí. Do bất cẩn nên tôi đã để kem dính lên váy.

Lúc tôi từ nhà vệ sinh bước ra, tôi nhìn thấy Khang đứng cạnh Tâm Nhi, nói gì đó. Tâm Nhi gật rồi lại lắc, có vẻ rất vui. Khang còn đưa tay ra bắt tay với Tâm Nhi. Qua màn chào hỏi trong cảm lặng khi này, tôi cũng đoán được rằng Khang biết Nhi không nói được. Nhìn nụ cười tươi rói của Khang dành tặng Nhi, trong lòng tôi bỗng trào dâng cơn tức giận. Không hiểu sao lúc đó tôi có ý nghĩ sẽ chạy đến lôi Nhi rời xa Khang nhưng tôi đủ thông minh để dằn sự liều lĩnh kia lại. Hơn nữa tối nay là sinh nhật tôi, tôi không muốn chính mình làm cho bản thân xấu đi trong mắt bạn bè và... trong mắt Khang.

Buổi tiệc kết thúc, Tâm Nhi tiễn Khang ra tận cửa. Tôi đứng trong nhà trông ra, tay bấu chặt cánh cửa khi thấy Khang giơ tay lên vẫy Nhi trước khi bước lên xe. Tôi quay vào phòng đợi Nhi. Nhưng khi Nhi vào, tôi lại nằm xuống giường lấy chăn trùm kín người, vờ như ngủ. Biết nói gì đây? Mối quan hệ giữa họ chưa có gì gọi là rõ ràng. Hoặc cũng có lẽ tôi thiếu một chút tự tin. Những suy nghĩ chạy lòng vòng trong đầu tôi khiến tôi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

***

Một buổi sáng đẹp trời, tôi đang suy ngẫm xem nên chọn trường nào. Cách đây vài tháng tôi có lấy chứng chỉ Anh văn để chuẩn bị vào một trường đại học danh tiếng ở Hoa Kỳ. Nhưng kỳ thi sát hạch, tôi không qua được. Một phần là vì Khang. Thêm nữa là tôi thấy dạo ấy Khang và Nhi thân nhau hơn.

Tiếng chuông cửa vang lên dồn dập. Tôi đặt bút xuống và chạy ra. Nhìn qua song cửa, tôi thấy Khang đứng đó, áo quần bảnh bao, trên tay là bó hoa hồng đỏ rực như màu của phượng. Tường Khang đến tìm mình, tôi chỉnh lại y phục, trên môi nở sẵn nụ cười và mở cổng.

Tôi chưa kịp phản ứng gì thì Khang đã hỏi tôi. "Tớ đã tìm hiểu rồi, hiện Tâm Nhi đang ở nhà cậu. Vậy có cậu ấy ở trong không?" Nụ cười lập tức tắt ngấm. Thì ra Khang đến là để gặp Tâm Nhi, là do tôi ngu ngốc ngộ nhận nên cảm thấy cay cay sống mũi. Sự ganh tỵ dâng lên. Tâm Nhi chỉ là cô gái quê mùa, nếu không nhờ mẹ tôi thì cô ấy đã lang thang đầu đường xó chợ từ lâu rồi. Nhưng tôi không cất thành lời những ý nghĩ ấy.

"Tâm Nhi ra ngoài rồi, cậu có gì cần nhắn không để tớ nhắn lại cho."

"Nếu vậy thì thôi, để hôm khác tớ gặp cũng được."

Rõ ràng là không muốn cho tôi biết đây mà. Tôi quay lưng thì Khang gọi.

"Đợi đã."

Tim tôi đập thành thịch khi Khang tiến lại gần. "Cho cậu này, tớ vốn tặng Tâm Nhi nhưng cậu ấy không có ở đây, tớ tặng cậu vậy. Cậu không từ chối chứ?"

Khang đưa bó hồng về phía tôi. Nếu trước mặt cậu mà tôi không nhận nghĩa là tôi hành xử không đúng của một người có trí thức.

"Cảm ơn." Tôi cầm bó hoa rồi quay vào. Đợi cho tiếng xe khuất xa, tôi ném bó hoa xuống đất rồi lấy chân giẫm lên.

***

Một dịp khác, tôi cùng mẹ đi siêu thị, tình cờ nhìn thấy Khang và Nhi đang ở tầng KFC. Họ không phát hiện ra tôi. Sự tức giận đã lên tới đỉnh điểm. Tôi nói mẹ về sớm. Thật lâu sau, Nhi mới về. Nhi vừa mới ló mặt vô phòng, tôi đẩy Nhi xuống nền nhà. Cú đẩy khá mạnh khiến Nhi choáng váng.

"Cậu là đồ phản bội, tớ luôn xem cậu là bạn tốt vậy mà cậu lại nỡ cướp đi người tớ yêu."

Ánh mắt Nhi có vẻ thảng thốt. Nhi vội lắc đầu, vung tay này nọ. "Tớ không có, tớ... tớ chỉ xem Khang là bạn thôi."

"Cậu nói dối, từ giờ tớ không tin cậu nữa. Cậu đừng quên ai là người cho cậu được như ngày hôm nay." Tôi hét vào mặt Nhi và trong thâm tâm tôi không còn xem Nhi là bạn tốt nữa. Tôi tỏ ra lạnh lùng với Nhi dù Nhi hứa sẽ không gặp Khang nữa. Nhưng vài ngày sau tôi lại thấy họ ở trong quán cà phê.

***

Không biết có phải do tôi yêu đến mức mù quáng hay không mà tôi đã thực hiện một âm mưu ngoài sức tưởng tượng của tôi: chỉ cần loại bỏ Nhi ra khỏi cuộc sống này thì Khang sẽ thuộc về tôi. Kỳ nghỉ hè, tôi rủ Nhi về quê chơi. Quê tôi là một vùng quê sông nước yên bình. Trong những ngày ở đây, tôi đã năm lần bảy lượt nghĩ đến thủ đoạn của mình nhưng tôi cứ nấn ná, chần chừ. Nếu tôi không gấp rút ra tay thì tôi sẽ không còn cơ hội nào nữa. Ngày cuối cùng trước khi về lại thành phố, tôi và Nhi ra hồ sen chơi. Trong lúc Nhi không để ý, tôi đẩy Nhi xuống dòng nước kia rồi vội vã bơi vào bờ. Tôi cầm đầu cầm cổ chạy, không dám ngoảnh lại.

Về lại thành phố, tôi báo tin cho ba mẹ và Khang biết rằng Nhi muốn về sống chung với dì của mình nên đã ra đi. Ba mẹ tôi hơi buồn bã khi thấy Nhi đi mà không nói lời tạm biệt. Riêng Khang, cậu nhìn vào mắt tôi, hồ nghi.

"Có thật vậy không?"

Tôi nói, cố giữ giọng không run. "Cậu không tin thì thôi."

Cũng từ đó trở đi, tôi sống trong sự thấp thỏm lo âu, ăn không ngon ngủ không yên. Lương tâm tôi cứ bứt rứt. Nhiều đêm tôi còn mơ thấy Nhi. Tôi mơ thấy chúng tôi đùa giỡn trên cánh đồng cỏ, tiếng cười rộn rã. Giấc mơ mang tôi và Nhi trở lại những năm tháng xa xưa khi chưa có Khang xuất hiện. Giấc mơ đẹp càng khiến lòng tôi đau nhói. Loại bỏ được một đối thủ đúng như tâm nguyện của tôi nhưng sao tôi lại dần vật thế này? Rốt cuộc tôi làm vậy là đúng hay sai?

Tôi không biết Khang có nhận ra âm mưu của tôi hay không mà cậu không còn muốn gặp tôi nữa. Cứ ngỡ việc Nhi biến mất sẽ làm Khang chuyển sự quan tâm sang tôi nhưng càng ngày cậu càng buồn bã, tuyệt vọng. Nhìn người mình yêu khổ sở như vậy, tôi cũng chẳng thoải mái chút nào. Thà rằng được giống như lúc xưa, được nhìn thấy Khang cười mỗi ngày bên... người khác còn hơn là bây giờ: đau đớn và vô tâm với tôi. Nếu có một điều ước, tôi ước gì Khang không xuất hiện rồi làm đảo lộn cuộc sống của tôi và Nhi, biến chúng tôi từ bạn thân thành tình địch.

Nhiều tháng không tìm được tung tích của Nhi, Khang quyết định đi du học. Chắc cậu muốn tìm quên. Và rồi Khang quên thật. Một lần lướt facebook, nick của ai đó rất quen dù không chắc lắm nhưng tôi vẫn vào xem thử. Lòng tôi thất lại khi ảnh đại diện là cảnh ôm nhau rất tình tứ giữa Khang và cô gái tóc vàng lạ hoắc. Tôi còn đọc được những status mà Khang viết về cô ấy và nói sẽ cưới nhau sau khi Khang chấm dứt khóa học. Tôi không đủ dũng cảm để xem thêm bất cứ tin tức nào về Khang nữa. Khang không chọn tôi cũng chẳng cần Nhi. Vậy tình cảm trước đây mà Khang dành cho Nhi có nghĩa lý gì? Phải chăng giống như những hai người lữ khách qua đường? Tôi mất Khang, mất luôn cả người bạn thân nhất của mình là Tâm Nhi. Tôi thật sự hối hận. Giá mà lúc ấy tôi tỉnh táo một chút thì có lẽ...

***

Ba năm sau.

Có lẽ... tôi không ngờ tới tôi lại gặp Tâm Nhi ở mảnh đất Sài Gòn bon chen đầy khói bụi. Tâm Nhi không những còn sống mà người bạn của tôi đã nói được. Vì Tâm Nhi thật thà nên gặp lành chẳng?

"Là cậu thật sao?" Tôi run run hỏi lại vì sợ mình nhìn nhầm.

Tâm Nhi gật nhẹ. "Cậu cũng biết tớ không bị câm mà là do tác động của vụ tai nạn nhiều năm về trước. Sau khi bị cậu xô ngã xuống nước, tớ may mắn được một người dân vùng đấy cứu sống..."

Tâm Nhi kể lại đầu đuôi mọi chuyện mà tôi có cảm giác như cô đang kết tội tôi. Mà cũng đúng, lỗi lầm của tôi lớn thế kia. Nếu Tâm Nhi vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc sống này, chắc tôi sẽ cắn rứt suốt đời. Nhìn thấy Tâm Nhi – một con người bằng xương bằng thịt đang đứng trước mặt tôi đây, bao nhiêu day dứt suốt ba năm qua bỗng tan biến như làn sương mỏng manh.

"... tớ biết cậu thích Khang nên lúc nào tớ cũng mong cậu hạnh phúc. Nhiều lần Khang hẹn tớ, không muốn cậu ấy buồn, tớ đã đồng ý đi cùng cậu ấy. Tớ thừa nhận tớ cũng có tình cảm với Khang nhưng tớ biết mình chỉ là một cô gái nghèo không xứng với cậu ấy. Thế giới của tớ và thế giới của cậu ấy hoàn toàn khác nhau, tớ không bước vào được. Tớ luôn mong cậu và Khang là một đôi nhưng..."

"Nếu tớ không làm chuyện ngu xuẩn ấy thì giờ cậu và Khang đã hạnh phúc. Cậu có oán

trách tớ không Nhi?"

Tâm Nhi lắc đầu, cười. "Tớ luôn xem cậu là bạn bè tốt, tớ hiểu... vì sao cậu lại làm thế."

Tôi rút ra bài học. "Qua sự việc tớ nhận ra rằng tình yêu không nên cưỡng cầu. Khang sắp lấy vợ rồi, một cô gái nước ngoài."

Ánh mắt Tâm Nhi nhìn xa xăm. "Tớ có nghe gia đình cậu ấy nói."

"Tuần sau Khang về nước, cậu có muốn ra sân bay đón cậu ấy không?"

"Nhưng đừng để cho Khang nhìn thấy chúng ta."

Tôi hiểu vì sao Tâm Nhi không muốn Khang nhìn thấy chúng tôi ở sân bay. Tâm Nhi muốn Khang quên đi chuyện cũ mà toàn tâm toàn ý bên người cậu ấy chọn.

Phi trường một buổi sáng đầy nắng. Tôi cùng Tâm Nhi đứng ở một góc kín đáo. Ba năm rồi Khang giờ đã khác xưa rất nhiều. Bên cạnh cậu là một cô gái khá xinh. Nụ cười nở trên môi họ.

"Nhi này, cậu có tiếc không?" Tôi hỏi.

"Nếu nói tiếc thì không, dù sao thì Khang cũng là chàng trai mà chúng ta từng thích nhưng chỉ là 'đã từng' thôi..."

Quách Thái Di

Thông tin liên quan

—

Cô bạn thân - đã từng

—

Tớ im lặng để yêu cậu